

ΠΑΓΚΥΠΡΙΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

[CyLaw](#) | [Αναφορικά μ'εμάς](#) | [Επικοινωνία](#)

- CYLAW

[Έρευνα](#) - [Κατάλογος Αποφάσεων Πρωτόδικων Δικαστηρίων](#) - [Εμφάνιση Αναφορών \(Noteup on\)](#) - [Αφαίρεση Υπογραμμίσεων](#)

ECLI:CY:EDLEF:2021:A441

ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ

Ενώπιον: Μ. Χριστοδούλου, Ε.Δ.

Αρ. Αίτησης: 146/17

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΕΤΑΙΡΕΙΑ [REDACTED] LIMITED, από την
Λευκωσία.

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟΝ ΠΕΡΙ ΕΤΑΙΡΕΙΩΝ ΝΟΜΟ ΚΕΦ. 113

Αίτηση της Εταιρείας [REDACTED] COMPANY
(ΠΡΩΗΝ [REDACTED])
[REDACTED]

Ημερομηνία: 17 Αυγούστου, 2021**Εμφανίσεις:****Για την Αιτήτρια: κ.κ. Πατρίκιος Παύλου και Συνεργάτες ΔΕΠΕ****Για την Καθ' ης η Αίτηση: κ.κ. Φοίβος, Χρίστος Κληρίδης και
Συνεργάτες ΔΕΠΕ**

ΑΠΟΦΑΣΗ

Αντικείμενο της παρούσας διαδικασίας είναι η αίτηση της Αιτήτριας, με την οποία ζητεί την εκκαθάριση της Καθ' ης η αίτηση εταιρείας. Η υπό κρίση Αίτηση στηρίζεται στον Περί Εταιρειών Νόμο (Κεφ. 113), άρθρα 209, 210, 211 και 212.

Η αίτηση συνοδεύεται από ένορκη δήλωση του XXXXX. Ο ομνύων υιοθετεί τα γεγονότα που αναφέρονται στην αίτηση και επισυνάπτει συνολικά 24 τεκμήρια. Μεταξύ των Τεκμηρίων που επισυνάπτει είναι τα Τεκμήρια **17 Α και 17 Β**, τα όποια είναι οι ένορκες δηλώσεις επίδοσης των απαιτήσεων πληρωμής.

Η Καθ' ης η αίτηση στις 6.3.2018, καταχώρησε ειδοποίηση περί προθέσεως ένστασης. Η Καθ' ης η αίτηση προέβαλε σειρά από λόγους ένστασης, οι οποίοι κατά κύριο λόγο αφορούν την κατ' ισχυρισμόν αμφισβήτηση χρέους. Επίσης, ισχυρίστηκε ότι η επίδοση των απαιτήσεων πληρωμής δεν έγινε νομότυπα. Η Καθ' ης η αίτηση προέβαλε ουσιαστικά τέσσερις ισχυρισμούς, σε σχέση με την νομότυπη επίδοση των απαιτήσεων πληρωμής. Εν πρώτοις, ισχυρίστηκε ότι η απαίτηση πληρωμής έπρεπε να ήταν συνταγμένη στην ελληνική γλώσσα. Κατά δεύτερον ισχυρίστηκε ότι η επίδοση έπρεπε να γίνει από υπάλληλο της αιτήτριας εταιρείας. Ως τρίτο λόγο ακυρότητας της επίδοσης, προβάλλει ότι η επίδοση έγινε σε πρόσωπο που δεν ήταν εξουσιοδοτημένο να δέχεται επιδόσεις. Τέλος, ισχυρίζεται ότι η επίδοση των απαιτήσεων πληρωμής δεν έγινε στο εγγεγραμμένο γραφείο της καθ' ης η αίτηση εταιρείας.

Η ένσταση της Καθ' ης η αίτηση εταιρείας συνοδεύεται από ένορκη δήλωση του XXXXX, διευθυντή της Καθ' ης η αίτηση. Ο ομνύων ισχυρίστηκε, μεταξύ άλλων, ότι οι επίδικες απαιτήσεις πληρωμής δεν επιδοθήκαν στο εγγεγραμμένο γραφείο της Καθ' ης η αίτηση εταιρείας.

Διαδικασία - Γεγονότα

Η υπό κρίση αίτηση αποτελεί εταιρική αίτηση. Όπως υποδεικνύεται στο σύγγραμμα του Δρος Α. Ποιητή, **Η Εκκαθάριση Εταιρειών**, 1^η έκδοση, 2013, Μέρος Γ, Κεφάλαιο Β, σελ. 36-37, ο δικογραφικός τύπος της εταιρικής αίτησης είναι τύπος του «petition». Περαιτέρω, στο σύγγραμμα **The Annual Practice** του 1959, στη σελίδα 921, υποδεικνύεται ότι κατά κανόνα η αίτηση (petition) εκδικάζεται με βάση τις ένορκες δηλώσεις.

Ιδίως ως προς την παρουσίαση εταιρικής αίτησης διαφωτιστική είναι η απόφαση του Πλήρους Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας (Π. Αρτέμης, Π.Ε.Δ και Στ. Ναθαναήλ, Ε.Δ.), ημερομηνίας 28.5.1990, στην Εταιρική Αίτηση 259/89, **αναφορικά με την Εταιρεία D. J. Demades and Sons Ltd.** Στην εν λόγω απόφαση με παραπομπή στο σύγγραμμα **Pennington "Company Law"** 3^η Έκδοση σελ. 681-2, υποδείχθηκε ότι η ιδιαιτερότητα μια εταιρικής αίτησης έγκειται στο μηχανισμό παρουσίασής της, αφού η εκδίκαση γίνεται κατά κανόνα με βάση τα γεγονότα που στηρίζουν την αίτηση και ένσταση αντίστοιχα όπως πιστοποιούνται από τις ένορκες δηλώσεις που τις συνοδεύουν. Η πιο πάνω προσέγγιση υιοθετήθηκε και από την έντιμη δικαστή του Ανώτατου Δικαστηρίου Κ. Σταματίου στην Πολιτική Αίτηση **Κασπαρής Σάββας Ιωάννη** ([\(2013\) 1 ΑΑΔ 2476](#)).

Προκύπτει, συνεπώς, ότι η υπό κρίση αίτηση παρόλο που δεν είναι ενδιάμεση διαδικασία, εντούτοις κατά κανόνα εκδικάζεται υπό το φως των ενόρκων δηλώσεων και η αίτηση με την ένσταση αποτελούν το δικογραφικό υπόβαθρο της προσαγόμενης μαρτυρίας.

Μέσα από τις εκατέρωθεν ένορκες δηλώσεις προκύπτει ότι στις 11.08.2014 και στις 13.08.2014, στα πλαίσια δύο διαιτητικών διαδικασιών που έλαβαν χώρα στο Διεθνές Εμπορικό Διαιτητικό Δικαστήριο του Εμπορικού και Βιομηχανικού Επιμελητηρίου της Ρωσικής Ομοσπονδίας, εκδόθηκαν δύο διαιτητικές αποφάσεις υπέρ της [REDACTED] και εναντίον της εταιρείας [REDACTED] για συγκεκριμένα χρηματικά ποσά, ως οφειλόμενα από τη τελευταία προς την πρώτη. Στις 18.12.14, η εταιρεία [REDACTED] Ltd, καταχώρησε την αγωγή 7537/14 εναντίον της αιτήτριας στην παρούσα διαδικασία.

Στις 17.06.2015, η [REDACTED] καταχώρησε τις γενικές αιτήσεις με αριθμούς 226/2015 και 227/2015, του Ε/Δ Λευκωσίας δια των οποίων ζητούσε την εγγραφή και αναγνώριση των δύο διαιτητικών αποφάσεων αντίστοιχα.

Το Ε/Δ Λευκωσίας στις 17.02.2016 και 18.2.2016 εξέδωσε απόφαση επί των γενικών αιτήσεων 226/15 και 227/15, αντίστοιχα. Στη βάση των πιο πάνω αποφάσεων οι δύο διαιτητικές αποφάσεις ενεγράφησαν για τους σκοπούς εκτέλεσης στο σχετικό μητρώο του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας. Στις 18.03.2016, η εταιρεία [REDACTED] Ltd καταχώρησε εφέσεις εναντίον των πιο πάνω αποφάσεων.

Εισηγήσεις των διαδίκων

Κατά την ακρόαση της υπόθεσης οι ευπαίδευτοι συνήγοροι των διαδίκων, μέσω εμπειριστατωμένων αγορεύσεων, ανέπτυξαν την επιχειρηματολογία τους. Το Δικαστήριο έχει κατά νου το περιεχόμενο των ικανών αγορεύσεων των συνηγόρων και αναφορά στα επιμέρους επιχειρήματα θα γίνει κατωτέρω, όπου κριθεί αναγκαίο.

Νομική Πτυχή:

Η δυνατότητα έκδοσης διατάγματος εκκαθάρισης θεμελιώνεται στα άρθρα 211 και 212 του Περί Εταιρειών Νόμου, τα οποία διαλαμβάνουν τα ακόλουθα:

« 211. Εταιρεία δύναται να εκκαθαριστεί από το Δικαστήριο αν-

.....

(ε) η εταιρεία είναι ανίκανη να πληρώσει τα χρέη της»

Περαιτέρω το άρθρο 212 ορίζει τα ακόλουθα :

«212. Εταιρεία λογίζεται ότι είναι ανίκανη να πληρώσει τα χρέη της-

(α) αν πιστωτής, με εκχώρηση ή διαφορετικά, που του χρωστεί η εταιρεία ποσό που υπερβαίνει τις πέντε χιλιάδες ευρώ (€5.000), επέδωσε στην εταιρεία παραδίνοντας στο εγγεγραμμένο γραφείο της εταιρείας αίτηση η οποία απαιτεί από την εταιρεία να καταβάλει το ποσό που οφείλεται με τον τρόπο αυτό, και η εταιρεία για τις επόμενες τρεις εβδομάδες αμέλησε να καταβάλει το ποσό ή

να εξασφαλίσει ή να το διευθετήσει προς εύλογη ικανοποίηση του πιστωτή· ή

(β) αν εκτέλεση ή άλλη διαδικασία που λήφθηκε με δικαστική απόφαση, εντολή ή διάταγμα οποιουδήποτε Δικαστηρίου προς όφελος πιστωτή της εταιρείας, επιστρέφεται ολικά ή μερικά ανικανοποίητη· ή

(γ) αν αποδειχθεί, προς ικανοποίηση του Δικαστηρίου ότι η εταιρεία είναι ανίκανη να πληρώσει τα χρέη της κατά το χρόνο που αυτά καθίστανται πληρωτέα και, για απόφαση κατά πόσο εταιρεία είναι ανίκανη να πληρώσει τα χρέη της κατά το χρόνο που αυτά καθίστανται πληρωτέα, το Δικαστήριο λαμβάνει υπόψη τις ευδεχόμενες και μελλοντικές υποχρεώσεις της εταιρείας· ή

(δ) αν αποδειχθεί, προς ικανοποίηση του Δικαστηρίου, ότι η αξία των στοιχείων του ενεργητικού της εταιρείας είναι μικρότερη από το ποσό των υποχρεώσεών της, λαμβάνοντας υπόψη τις ευδεχόμενες και μελλοντικές υποχρεώσεις της.»

Οι πρόνοιες των πιο πάνω άρθρων έχουν τύχει ενδελεχούς νομολογιακής ανάλυσης. Όπως έχει εξηγηθεί στην υπόθεση **G.I.P. Constructions Ltd v. Διευθυντή Τμήματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων** ([\(1991\) 1 A.A.Δ.14](#)):

«Η διαφορά μεταξύ της γενικότερης εξέτασης του θέματος και των εξειδικευμένων περιπτώσεων του 212(α) και 212(β) είναι η εξής: Στις εξειδικευμένες περιπτώσεις, η εκπλήρωση των προϋποθέσεων που τίθενται οδηγούν από μόνες τους και στην κατάληξη. Εγείρεται δηλαδή το νομοθετικό τεκμήριο περί αδυναμίας πληρωμής χρεών. Αντίθετα, στην περίπτωση της γενικότερης εξέτασης του θέματος, το θέμα κρίνεται ανάλογα με το πώς θα αξιολογηθούν τα στοιχεία που έχουν τεθεί ενώπιον του Δικαστηρίου περιλαμβανομένων και εκείνων στην άλλη πλευρά της πλάστιγγας που θα ήθελε προβάλλει η εταιρεία.»

Περαιτέρω, στην απόφαση **Pan-Aman Hotels Limited v. Εφόρου Φόρου Προστιθέμενης Αξίας** ([\(2002\) 1 \(Δ\) A.A.Δ. 1796](#)), λέχθηκαν τα ακόλουθα σχετικά:

«Να τονίσουμε στο πλαίσιο αυτό ότι το άρθρο 212 δεν είναι αυτοτελές αλλά, όπως ελέχθη, εξειδικεύει το άρθρο 211(ε) και δεν παρέχει «άλλους τρεις» λόγους για έκδοση διατάγματος εκκαθάρισης.»

Προκύπτει από τις πιο πάνω αυθεντίες ότι το άρθρο 212 θεσπίζει νομοθετικό τεκμήριο περί της αδυναμίας της εταιρείας να πληρώσει το χρέος της, στις περιπτώσεις που επιβεβαιωθούν οι εξειδικευμένες προϋποθέσεις του άρθρου 212.

Όπως έχει νομολογηθεί, σε περίπτωση που επιβεβαιωθούν τα στοιχεία του άρθρου 212(α), το Δικαστήριο δεν έχει διακριτική ευχέρεια και διατάσσει την εκκαθάριση της εταιρείας. Σχετικές είναι οι αποφάσεις **M. Mouletaris Machinery Co. Ltd. v. Ζήνωνος** ([\(2001\) 1 \(Γ\) A.A.Δ. 1649](#)) και **Δημήτρης Αυξεντίου & Υιός (Γεωργικά Μηχανήματα) Λτδ v. Hellenic Bank Public Company Ltd**, [ECLI:CY:AD:2014:A877, Πολ. Έφεση Αρ. 368/09, ημερομηνίας 20.11.2014.](#)

Ιδιαίτερα διαφωτιστικό είναι το ακόλουθο απόσπασμα από την απόφαση **Δημήτρης Αυξεντίου & Υιός (Γεωργικά Μηχανήματα) Λτδ** (ανωτέρω), όπου λέχθηκαν τα ακόλουθα σχετικά:

«Η ανικανότητα πληρωμής χρεών που αναφέρεται στο άρθρο 211(ε) του Κεφ. 113, είναι η γενική ρύθμιση του θέματος. Το τι συνιστά ανικανότητα πληρωμής χρεών εξειδικεύεται στο άρθρο 212 και οποιαδήποτε των τριών διατάξεων του εν λόγω άρθρου τεκμαίρεται να σημαίνει ότι η εταιρεία αδυνατεί να αποπληρώσει τα χρέη της. Η απόδειξη της προϋπόθεσης της παραγράφου (α) του άρθρου 212 είναι αρκετή να επιφέρει την εκκαθάριση της εταιρείας θεωρούμενης ανίκανης να πληρώσει τα χρέη της, χωρίς να αποκλείεται η προσκόμιση και άλλης μαρτυρίας που να αποδεικνύει την ανικανότητα αυτή.

Με την ικανοποίηση του άρθρου 212 (α), η εταιρεία φέρει το βάρος να αποδείξει ότι δεν «αμέλησε» να πληρώσει την απαίτηση του πιστωτή διότι έχει κατά τα άλλα μια ουσιώδη και εύλογη υπεράσπιση, όπως ότι εξόφλησε την γενικότερη οφειλή. Εξ' ου και ο πιστωτής είναι σοφότερο να εναγάγει την εταιρεία προηγούμενως, να εξασφαλίζει δικαστική υπέρ του απόφαση οπότε και η εταιρεία θα εμποδίζεται από την απόφαση να αμφισβητήσει την εταιρική αίτηση επί της ουσίας της.

(Pennington: Company Law, 3^η έκδοση σελ. 674-675).»

-

Από τις πιο πάνω αυθεντίες προκύπτει πως, εάν κριθεί ότι ικανοποιούνται οι προϋποθέσεις είτε του άρθρου 212 (α) ή (β), το Δικαστήριο θα προχωρήσει στην έκδοση του διατάγματος εκκαθάρισης. Αντίθετα στην περίπτωση που κριθεί ότι δεν συντρέχουν

οι προϋποθέσεις του άρθρου 212, τότε το Δικαστήριο στα πλαίσια κρίσης της αίτησης υπό το πρίσμα του άρθρου 211 (ε), αξιολογεί την ενώπιον του μαρτυρία για να καταλήξει στο εάν η εταιρεία είναι ανίκανη να πληρώσει τα χρέη της. Σε τέτοια περίπτωση, σύμφωνα με την απόφαση **Pan-Aman Hotels Limited** (ανωτέρω), δεν αρκεί αναφορά σε αποτυχία της εταιρείας να πληρώσει χρέος της αλλά επιβάλλεται αναφορά στη συνολική κατάσταση της εταιρείας, λαμβανομένων υπόψη όλων των υποχρεώσεων της εταιρείας, περιλαμβανομένων ενδεχομένων και μελλοντικών, στα πλαίσια στάθμισης της συνολικής φερεγγυότητάς της.

Στην υπό κρίση υπόθεση η όλη αίτηση εκκαθάρισης βασίζεται στον ισχυρισμό περί αποτυχίας συμμόρφωσης της Καθ' ης η αίτηση προς επιδοθείσες απαιτήσεις πληρωμής.

Σύμφωνα με το άρθρο 212 (α) του περί Εταιρειών Νόμου, ο αιτητής πρέπει να αποδείξει ότι είναι πιστωτής, στον οποίο η καθ' ης αίτηση οφείλει ποσό πέραν των €5.000 και επέδωσε στην εταιρεία παραδίνοντας στο εγγεγραμμένο γραφείο της εταιρείας αίτηση πληρωμής, η οποία παρέμεινε απλήρωτη για περίοδο πέραν των τριών εβδομάδων.

Ως θέμα λογικής προτεραιότητας θα εξετάσω πρώτα το κατά πόσο η Αιτήτρια εμπίπτει στην έννοια του εξ αποφάσεως πιστωτή.

Σημειώνεται ότι το άρθρο 212 απαιτεί όπως το οφειλόμενο ποσό πρέπει απλά να υπερβαίνει το ποσό των €5.000. Στην υπόθεση **Αναφορικά με τη Loukos Manufacturers Ltd** (ανωτέρω), κρίθηκε ότι ο όρος "πιστωτής" είναι αρκετά μεγάλος, έτσι που να συμπεριλαμβάνει ένα πρόσωπο που έχει να λαμβάνει έστω και ένα μικρό ποσό που δεν υπερβαίνει τις £35. Εφόσον αποδειχθεί το πιο πάνω δεν απαιτείται να αποδειχθεί οτιδήποτε άλλο σχετικά με το οφειλόμενο ποσό.

Κατ' αρχάς σημειώνεται ότι στην υπό κρίση υπόθεση η αίτηση εκκαθάρισης υποβάλλεται αφού έχουν εγγραφεί, για σκοπούς εκτέλεσης, οι σχετικές αλλοδαπές αποφάσεις. Καθίσταται, λοιπόν,

αναγκαίο να προσδιοριστεί η φύση της απόφασης περί εγγραφής αλλοδαπής απόφασης.

Σε σχέση με τις συνέπειες της εγγραφής αλλοδαπής απόφασης διαφωτιστική είναι η απόφαση **Εταιρεία Ανοικτού Τύπου - Διακλαδική Κοινοπραξία «URALMETPROM» INTERDEPARTMENTAL CONCERN ΟΑΟ URALMETPROM ν. Αναφορικά με την Εταιρεία BESUNO LTD, ECLI:CY:AD:2014:A123, Πολιτική Έφεση Αρ. 269/2009, ημερομηνίας 20.2.2014**. Στην εν λόγω απόφαση υποδείχθηκαν τα ακόλουθα σχετικά:

«Η αναγνώριση απόφασης τρίτης χώρας επιβεβαιώνει την καθόλα έγκυρη ύπαρξή της, εντάσσοντάς την, για σκοπούς εκτέλεσης, στα διαλαμβανόμενα στο δικαστικό σύστημα της αναγνωρίζουσας χώρας όρια, με όλες τις συνακόλουθες δραστικές συνέπειες. Μέσα από τη διαδικασία αναγνώρισης και εγγραφής διασφαλίζονται τα εκέγγνα βεβαίωσης έγκυρης και υπαρκτής αλλοδαπής απόφασης. Η ύπαρξη χρέους αποτελεί την αναγκαία και φυσική συνέπεια της επιβεβαίωσης της ύπαρξης απόφασης, επιβεβαίωση που επιτυγχάνεται μέσω της αναγνώρισης και εγγραφής της. Δε νοείται ύπαρξη οφειλής χωρίς την αναγνώριση αλλοδαπής δικαστικής ή διαιτητικής απόφασης, δεδομένου ότι η οφειλή απορρέει από την ίδια την απόφαση.»

(υπογράμμιση δική μου).

Προκύπτει, συνεπώς, ότι με την αναγνώριση και εγγραφή των αλλοδαπών διαιτητικών αποφάσεων αυτές κατέστησαν εκτελεστές. Επομένως, το επικαλούμενο χρέος προσλαμβάνει τον χαρακτήρα εξ αποφάσεως χρέους με αποτέλεσμα τα δικαιώματα και υποχρεώσεις των διαδίκων να συναρτώνται με την αναγνωρισθείσα απόφαση. Ως προς τις συνέπειες έκδοσης απόφασης στα δικαιώματα και υποχρεώσεις των διαδίκων παραπέμπω στις αποφάσεις **Επίσημος Παραλήπτης ως Διαχειριστής της Περιουσίας του Πτωχεύσαντα Παπαγεωργίου άλλως Παπαγιώργη ν. Alpha Bank Ltd, ECLI:CY:AD:2019:A92, Πολιτική Έφεση Αρ. 488/2012, ημερομηνίας 18.3.2019** και **The Governor and the Company of the Bank of Scotland ν. Του πλοίου "Sapphire Seas" (2002) 1 AAA 1563**.

Συνάγεται, λοιπόν, ότι οι επίδικες αποφάσεις παράγουν πλήρη έννομα αποτελέσματα και συμποσούνται σε ποσό πέραν των €5.000.

Επομένως, το Δικαστήριο δεν μπορεί να πάει πίσω από την απόφαση και να εξετάσει ισχυρισμούς περί της εγκυρότητας ή νομιμότητας των συμφωνιών που αποτέλεσαν την βάση της αξίωσης, η οποία οδήγησε στην έκδοση των αποφάσεων που τελικά αναγνωρίστηκαν μέσω των αποφάσεων εγγραφής τους στην κυπριακή έννομη τάξη.

Στην βάση των ανωτέρω, κρίνω ότι η Αιτήτρια είναι πιστωτής εν τη εννοία του Νόμου και προχωρώ να εξετάσω εάν έχουν ικανοποιηθεί οι υπόλοιπες προϋποθέσεις για την έκδοση του αιτούμενου διατάγματος εκκαθάρισης.

Στην υπό κρίση υπόθεση αυτό που πρώτιστα αμφισβητείται, από την Καθ' ης η αίτηση σχετικά με τις προϋποθέσεις του άρθρου 212(α), είναι η νομότυπη επίδοση των δυο απαιτήσεων πληρωμής. Μεταξύ άλλων αμφισβητείται ότι η επίδοση αυτών έγινε στο εγγεγραμμένο γραφείο της Καθ' ης η αίτηση εταιρείας.

Ως προς το τι πρέπει να αποδειχθεί, ώστε η επίδοση της απαίτησης πληρωμής να θεωρείται έγκυρη επίδοση, θεμελιακή είναι η απόφαση

C. Phasarias (Automotive Centre) Ltd v. Εταιρεία Σκυροποιίας "Λεωνίκ" Λτδ [\(2009\) 1 AAL 1457](#), όπου υποδείχθηκαν τα ακόλουθα :

«Στην παρούσα περίπτωση υπάρχει σαφής νομοθετική πρόνοια και αυτή είναι το Άρθρο 212 (α) το οποίο προνοεί ρητά ότι η απαίτηση θα πρέπει να επιδοθεί στην εταιρεία με παράδοση στο εγγεγραμμένο γραφείο της εταιρείας. Έτσι, ορθά το πρωτόδικο δικαστήριο δέχτηκε ότι η επίδοση στο διευθυντή της εταιρείας, χωρίς να αναφέρεται ότι αυτή έγινε στο εγγεγραμμένο γραφείο της, δεν μπορούσε να θεωρηθεί ως η δέουσα και η προβλεπόμενη από το Άρθρο 212 (α).»

—
(η υπογράμμιση δική μου)

—
Προκύπτει, συνεπώς, πως στην περίπτωση της επίδοσης απαίτησης πληρωμής δεν αρκεί η αναφορά ότι αυτή επιδόθηκε σε αξιωματούχο της εταιρείας, αλλά απαιτείται όπως η επίδοση γίνει στο εγγεγραμμένο γραφείο της εταιρείας. Σε περίπτωση που δεν υφίσταται αναφορά ή δεν

αποδεικνύεται ότι αυτή έγινε στο εγγεγραμμένο γραφείο, η επίδοση δεν είναι σύμφωνη με τις πρόνοιες του άρθρου 212(α) του Νόμου.

Μάλιστα, σύμφωνα με την πιο πάνω απόφαση, η διαπίστωση του κατά πόσο έγινε νομότυπη επίδοση αποτελεί καθήκον του Δικαστηρίου, ανεξάρτητα από το εάν το εν λόγω ζήτημα εγείρεται ή όχι στην ένσταση. Το πιο πάνω οδηγεί και στο συμπέρασμα ότι ο εκάστοτε αιτητής οφείλει να προσκομίζει επαρκή μαρτυρία που να αποδεικνύει την επίδοση κατά τα διαλαμβανόμενα στο άρθρο 212 (α) του Νόμου. Εν πάση περιπτώσει, στην υπό κρίση υπόθεση ο ισχυρισμός περί μη επίδοσης στο εγγεγραμμένο γραφείο της Καθ' ης η αίτηση εγέρθηκε ρητά στην ένσταση και προβλήθηκε και σαν ισχυρισμός στην ένορκη δήλωση που συνοδεύει την ένσταση.

Στην υπό κρίση υπόθεση αναφορά για την επίδοση των απαιτήσεων πληρωμής γίνεται από τον ομνύοντα εκ μέρους της Αιτήτριας. Ο ομνύων αναφέρει ότι η επίδοση έγινε στο εγγεγραμμένο γραφείο της Καθ' ης η αίτηση και παραπέμπει σχετικά στα Τεκμήρια 17 Α και 17 Β. Είναι προφανές ότι ο ομνύων δεν γνωρίζει από δική του εμπλοκή τα γεγονότα που αφορούν στην επίδοση, αφού παραπέμπει στις σχετικές ένορκες δηλώσεις του ιδιώτη επιδότη, Τεκμήρια 17Α και 17Β, οι οποίες, ειρήσθω εν παρόδω, δεν έχουν αμφισβητηθεί.

Όμως, από το περιεχόμενο των ενόρκων δηλώσεων του ιδιώτη επιδότη δεν προκύπτει ότι οι δυο απαιτήσεις πληρωμής επιδόθηκαν στο εγγεγραμμένο γραφείο. Μάλιστα στα εν λόγω τεκμήρια ουδεμία αναφορά υφίσταται πως οι επίδικες απαιτήσεις πληρωμής επιδόθηκαν στο εγγεγραμμένο γραφείο της Καθ' ης η αίτηση εταιρείας. Η μόνη αναφορά που υπάρχει είναι ότι οι απαιτήσεις πληρωμής επιδόθηκαν στην «XXXXX [redacted] εγγεγραμμένη διευθύντρια της [redacted] [redacted] Ltd, εγγεγραμμένη γραμματέα».

Η πιο πάνω δήλωση, σύμφωνα με τις αρχές που καθιερώνει η απόφαση **C. Phasarias (Automotive Centre) Ltd**, δεν επαρκεί ώστε η επίδοση που επιτεύχθηκε να θεωρηθεί καλή επίδοση, αφού ουδεμία αναφορά υφίσταται στο ότι η επίδοση έγινε στο εγγεγραμμένο γραφείο της εταιρείας. Η πιο πάνω παράλειψη δεν επιτρέπει στο Δικαστήριο να κρίνει ότι η επίδοση στην XXXXX [redacted] έλαβε χώρα στο

εγγεγραμμένο γραφείο της Καθ' ης η αίτηση. Το γεγονός ότι οι δύο απαιτήσεις καταγράφουν τη διεύθυνση του εγγεγραμμένου γραφείου δεν οδηγεί από μόνο του στο συμπέρασμα ότι όντως επιδόθηκαν στο εγγεγραμμένο γραφείο. Επιπλέον, το γεγονός ότι ο ενόρκως δηλών για την Αιτήτρια αναφέρει ότι η επίδοση έγινε στο εγγεγραμμένο γραφείο δεν επαρκεί για την απόδειξη του πιο πάνω γεγονότος, αφού ο ίδιος παραπέμπει σχετικά στα Τεκμήρια 17 Α και 17 Β. Αφ' ης στιγμής τα εν λόγω Τεκμήρια δεν επιβεβαιώνουν τον σχετικό ισχυρισμό, αυτός δεν μπορεί να γίνει δεκτός.

Επομένως, κρίνω ότι δεν έχει αποδειχθεί ότι η επίδοση των απαιτήσεων πληρωμής έγινε νομότυπα και ως εκ τούτου κρίνω ότι δεν μπορεί να γεννηθεί το τεκμήριο ανικανότητας πληρωμής του χρέους που καθιερώνει το άρθρο 212(α).

Η πιο πάνω κατάληξή μου δεν οδηγεί αυτόματα στην απόρριψη της αίτησης, αλλά το Δικαστήριο οφείλει να εξετάσει το κατά πόσο συντρέχουν οι προϋποθέσεις των άρθρων 212 (β) ή 212 (γ) και 211(ε).

Από το ενώπιον μου υλικό δεν προκύπτει ότι η εκτέλεση ή άλλη διαδικασία που λήφθηκε με δικαστική απόφαση, εντολή ή διάταγμα οποιουδήποτε Δικαστηρίου προς όφελος της Αιτήτριας, επιστράφηκε ολικά ή μερικά ανικανοποίητη. Επομένως ούτε το Τεκμήριο του άρθρου 212(β) μπορεί να ενεργοποιηθεί.

Επομένως, προχωρώ να εξετάσω το κατά πόσο η αίτηση μπορεί να εξεταστεί υπό το φως των άρθρων 211 (ε) και 212 (γ). Εν προκειμένω, σχετική είναι η απόφαση **Pan-Aman Hotels Limited** (ανωτέρω), όπου λέχθηκαν τα ακόλουθα:

«αν όμως επιδιώκεται να βασισθεί η αίτηση γενικά στην ανικανότητα της εταιρείας να πληρώσει τα χρέη της, τούτο μόνο σε συνάρτηση με το άρθρο 212(γ) μπορεί να γίνει, οπότε βέβαια δεν αρκεί αναφορά σε αποτυχία της εταιρείας να πληρώσει χρέος της αλλά επιβάλλεται αναφορά στη συνολική κατάσταση της εταιρείας, λαμβανομένων υπ' όψη όλων των υποχρεώσεων της εταιρείας, περιλαμβανομένων ενδεχομένων και μελλοντικών, στα πλαίσια στάθμισης της συνολικής φερεγγυότητας της. Ήταν λοιπόν λαυθασμένο να θεωρηθεί ότι η αίτηση μπορούσε να εξετασθεί στα πλαίσια του άρθρου 211(ε) γενικά, ουσιαστικά δηλαδή στη βάση του άρθρου 212(γ), εφ' όσον ούτε επαρκής

αναφορά εγίνετο στην αίτηση ούτε σχετική μαρτυρία εδόθη, όπως ήταν βέβαια και ακόλουθα λανθασμένο να αποφασισθεί η επιτυχία της αίτησης στη βάση αυτή με μόνο δεδομένο την αποτυχία πληρωμής του συγκεκριμένου χρέους.»

Στην υπό κρίση υπόθεση δεν έχει προφερθεί μαρτυρία αναφορικά με τη συνολική κατάσταση της εταιρείας, λαμβανομένων υπόψη όλων των υποχρεώσεων της εταιρείας, περιλαμβανομένων ενδεχομένων και μελλοντικών. Επομένως, το Δικαστήριο στη βάση των όσων έχουν κριθεί στην απόφαση **Pan-Aman Hotels Limited** (ανωτέρω), δεν μπορεί να εξετάσει την αίτηση στα πλαίσια του άρθρου 211(ε) γενικά και στη βάση του άρθρου 212(γ).

Συνακόλουθα, αποτελεί κατάληξη του Δικαστηρίου ότι δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις που τάσσει η νομολογία για την έκδοση του αιτούμενου διατάγματος.

Κατάληξη

Συνεπακόλουθα της πιο πάνω κατάληξής μου, η υπό κρίση αίτηση απορρίπτεται με έξοδα υπέρ της Καθ' ης η αίτηση και εναντίον της Αιτήτριας, ως αυτά υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή και εγκριθούν από το Δικαστήριο.

(Υπ.)

Μ. Χριστοδούλου, Ε.Δ.

τό Αντίγραφο

πρωτοκολλητής

ζ

[cylaw.org](#): Από το ΚΙΝΟΠ/CyLii για τον [Παγκύπριο Δικηγορικό Σύλλογο](#)